

Дълго мълчание.

И о в к а. — Въ борба. Потръпна. а послѣ рѣшително. Ще ти го кажа!

М а р а. — Нетърпеливо. Кой е?

Мълчание.

И о в к а. — Разколебана. По-послѣ!

М а р а. — Защо не сега Само двама сме. Ето! частъ е безъ четвъртъ А послѣ, Борьо ще стане отъ почивка и като дойде — —

И о в к а. — Смутена, хваща ржката на Мара. Немога сега!

М а р а. — Каква се разтрепера? — Ахъ, каква сантиментална натура, сжца гимназистка! Едно врѣме като школници — така се вълнувахме

И о в к а. — Прѣдано. Въ любовта си — азъ съмъ школница За пръвъ пжтъ обикнахъ и тѣй ще си ида!

М а р а. — Оскърбена. Ще рече, азъ немога да го зная. Не съмъ доказала, че мога да сподѣля тайната на едничката си добра и стара познайница

И о в к а — Като забѣлзва оскърбението. Не; ще ти го кажа. Азъ помислихъ, че не може, защото — — Но мога да ти го кажа, защото моята любовъ е такава, че никому не врѣди! Стиска ржката ѝ съ двѣ ржи. Кажи ми, Мара, прѣстжжно ли е, ако само му кажа, че азъ не искамъ друго освѣнъ едно: да знае той, че азъ го обичамъ — —

М а р а. — Значи той още не знае! И ти тѣй отдавна го любишь?

И о в к а. — Азъ искамъ, само това, той да знае.

М а р а. — А нали е жененъ?

И о в к а — Но жена му нели нѣма основание да ме ненавижда — щомъ нищо не ѝ отнемамъ? —

М а р а. — Замислена. Собствено!

И о в к а — Какво?

М а р а. — Искамъ да кажа, че не е съвсѣмъ тѣй — Той като знае — — Свежда глава, като че обсжда. Жененъ и да знае — — това нѣкакъ — —